

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: I. K.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2004, č. j. OAM - 2736/VL - 10 - 15 - 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2006, č. j. 24 Az 555/2004 - 33,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti a bylo mu uloženo, aby do 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí odstranil nedostatek svého podání (kasační stížnosti ve věci samé, tj. stížnosti směřující proti výše označenému rozhodnutí žalovaného) spočívající v absenci povinného zastoupení advokátem. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon, a kvůli špatné znalosti českého jazyka stěžovatel neměl možnost tyto změny prostudovat. Rovněž namítá, že nikdy neobdržel formulář s výzvou k doložení svých majetkových poměrů. Bližšího zdůvodnění svých námitek proti uvedenému usnesení krajského soudu však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Co do uplatněných důvodů považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický

neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- 5) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu;
- 6) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Proto Nejvyšší správní soud, především s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatel nebyl při podání kasační stížnosti zastoupen advokátem a byl nucen svou stížnost formulovat sám, přistoupil sám ke zjišťování důvodů, pro něž by mohla být případně kasační stížnost přijatelná. K tomu ho vede především vědomí citlivosti řešené otázky – odmítnutí návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti totiž může *in concreto* představovat odepření spravedlnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 - 150, publikovaný pod č. 952/2006 Sb. NSS). Po posouzení předložené kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že stěžovatel v konkrétní rovině nenamítá ničeho, čím by zpochybňoval skutkové důvody krajského soudu, které v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. Přitom je *prima facie* ze soudního spisu zřejmé, že krajský soud postupoval po obdržení stěžovatelova návrhu tak, že ho vyzval k tomu, aby doložil soudu své výdělkové a majetkové poměry (výzva na č. 1. 32 soudního spisu), přitom ho poučil, že pokud výzvě nevyhoví, soud návrh na ustanovení zástupce zamítne. Tato výzva byla řádně stěžovateli doručena (byť náhradním doručením), ten na ni ovšem nereagoval. Vzhledem k tomu, že stěžovatel na výzvu nereagoval, soud přistoupil k zamítnutí návrhu. Postup soudu směřující ke zjištění majetkových poměrů stěžovatele přitom vychází přímo z textu zákona, konkrétně z ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 36 odst. 3 s. ř. s., podle kterých navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to potřeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce; základním předpokladem pro osvobození od soudních poplatků je pak ovšem to, že účastník doloží, že nemá dostatečné prostředky.

Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti. Otázkou, o níž v kasační stížnosti jde, je to, že účastník řízení musí prokázat své nedostatečné majetkové poměry k tomu, aby úspěšně o ustanovení zástupce mohl žádat. Tato otázka ovšem není spornou. Sporným by mohlo nanejvýš být určení míry, v jaké účastník řízení má či nemá doložit svá tvrzení, že nedisponuje dostatečnými prostředky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledal, že i na tuto otázku již dává poměrně jasnou odpověď stávající judikatura. Předně je to již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 - 150, z něhož *a contrario* vyplývají minimální nároky na prokázání skutečností uváděných v přehledu o majetkových poměrech. Podobně je míra prokazování předpokladů pro osvobození od soudních poplatků například předmětem rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 40/2004 - 97 ze dne 12. 1. 2005, publikovaný pod č. 581/2005 Sb. NSS, či č. j. 7 Azs 343/2004 - 50 ze dne 25. 1. 2005, publikovaný pod č. 537/2005 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu a soudů jiných poskytuje dostatečnou odpověď na námítky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu uvedených ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu